

Forudsætningen i § 19, kan være fuld Sikkerhed for, at Kreditorerne ville blive fyldestgjorte, naar der ikke er eller kan tilveiebringes tilstrækkelige Midler til at fyldestgjøre dem, til rette Forsaldstid. Ikke desto mindre maa jeg paa den anden Side udtale, at jeg maa anse Lovforslagets Bestemmelse paa dette Punkt for at være det Korrekte. Man maa vistnok, tror jeg, indrømme, at Kreditorerne have Krav paa at blive fyldestgjorte efter deres Forskrivninger eller efter de Pøster, der ere blevene dem givne af den Afsøde, paa samme Maade af Arvingerne som af den Afsøde, idet Arvingerne jo træde i dennes Sted. Men det hører ganske vist til Kreditorernes Ret ikke blot at faae deres Penge, men ogsaa at faae dem til rette Forsaldstid. En Kreditor bliver i Virkeligheden, naar han har Krav paa at faae sin Betaling til den 1ste Januar 1875, ikke fyldestgjort, naar Betalingen udskydes til den 1ste Januar 1876, og det lader sig ikke negte, at en Kreditor kan blive udsat for maasse betydelige Ulemper ved ikke at faae de ham tilkommende Penge til den Tid, han har Ret til at vente og indrettet sig paa at faae dem. Naar man overfor denne Betragtning har villet gjøre gjældende, at der kan være Tilfælde, hvor det kan være af meget stor Interesse for Arvingerne, at det ikke bliver Kreditorerne selv, der komme til at bestemme, hvorledes der skal forholdes med Boets Behandling, navnlig med Realisationen af Boets Giendele, saa beneger jeg slet ikke dette. Jeg indrømmer, at der kan være Tilfælde, hvor det i højeste Grad kan interessere Arvingerne, at man ikke iler, ikke forhaster sig med Realisationen af Boets Effekter. Det kan være temmelig klart, at der kun er Udsigt til et daarligt Udbytte ved et forhastet Salg eller ved at selge Gjenstandene i Diebstilfælde, fordi Konjunkturerne ere uheldige, medens der efter Arvingernes Mening kan være større eller mindre Sandsynlighed for, at Konjunkturerne ville bedre sig, og at man altsaa ved at udsætte Realisationen af Boets Giendele vil kunne naae til at faae ikke blot Dækning for Kreditorerne, men maasse endog Overskud for Arvingerne. Ganste vist kan det i saadanne Tilfælde være haardt for Arvingerne, at denne Udsigt for dem til at faae Noget bliver afskaaren derved, at Kreditorerne forlange, at Alt skal realiseres strax. Men paa den anden Side maa det indrømnes, at kan der være Mulighed for, at Gjenstandene kunne stige i Værdi, og en Udsættelse derfor bliver til Arvingernes Fordel, saa kan der ogsaa omvendt være en Mulighed for, at Gjenstandene kunne falde i Værdi, og at en Udsættelse med Realisationen derfor kan føre til maasse endnu større Tab for Kreditorerne, end de vare udsatte for, hvis Gjenstandene realiseredes strax; under denne Usikkerhed, om hvilken det er umuligt at sige Noget med Bestemthed, forekommer det mig imidlertid i og for sig nok saa rigtigt at blive ved Regelen i Lovforslagets § 19, som dog

maa erkjendes at være den efter Forholdets Natur korrekte. Det erede Medlem, som førte Ordet for dette Forslag, det erede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Det. Hansen), henviste til Lovforslagets § 24, idet han mente, at denne vilde finde en Modvægt mod den Bekymring, der kunde reises fra Kreditorernes Side; jeg vil henvise til § 24 i den modsatte Retning. Den Omstændighed, at Skifteretten, naar Proklama ikke er udløbet, skal paase mulig eksisterende, men endnu ikke anmeldte Kreditors Lødv, vil naturligvis føre til, at Skifteretten maa modsætte sig enhver forhastet Realisation af Boets Giendele, der muligvis vilde kunne føre til, at det endelige Netto-Udbytte af Boet forringedes saaledes, at der ikke kom fuld Dækning for Kreditorerne, deri indbefattet de endnu ikke anmeldte men mulig eksisterende Kreditorer. Altsaa netop § 24 forekommer mig at ville give Beroligelse for, at de til Stede værende Kreditorer ikke skulle kunne fremtvinge en i og for sig forhastet, Kreditorer og Arvinger for Tab udsættende Realisation af Boet inden Proklamaets Udløb. — Forslaget under Nr. 31 er et Forslag, paa hvis Vedtagelse eller Forkastelse jeg ikke heller lægger afgjørende Vægt. Det er rigtigt, som det erede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) udtalte, at naar man har at gjøre med faste Giendomme, maa det anses for naturligt og Noget, som i Regelen maa opretholdes, at Salg skal ske ved offentlig Auktion, og for saa vidt fremtræder Lovforslagets Regel om, at der til Salg underhaanden skal kræves Samtykke af alle de til Stede værende Arvinger, ogsaa som naturligt. Men paa den anden Side maa det ikke overses, at Lovforslagets § 29 handler om Boets Giendele i Almindelighed og angaar altsaa ikke blot faste Giendomme, men ogsaa Løspregjenstande, særlig Bavelagere, og jeg vil da ikke negte, at det forekommer mig, at den Betragtning, som blev gjort gjældende af det erede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Det. Hansen) havde Noget for sig, at der kan være Omstændigheder, hvor det ikke alene kan være af stor Interesse for enkelte Arvinger, men i Virkeligheden vil være det Naturlige og Hensigtsmæssige at lade et Salg underhaanden finde Sted. Ved faste Giendomme kan man prøve en Auktion, og hvis man ikke er fornøiet med Resultatet, kan man sælge underhaanden for en højere Pris; men naar man har at gjøre med Samlinger af Gjenstande, navnlig Lagere, lader det sig ikke gjøre at gaa den Vej, da maa man enten bestemme sig til Salg underhaanden under Et eller til Forauktionering, og det kan nok være, at het vilde være urigtigt, naar samtlige Arvinger ere enige om at anse Salg underhaanden for det fordelagtigste, og Skifteretten ogsaa anser det for det hensigtsmæssigste, at da ikke desto mindre den enkelte Arving skal kunne modsætte sig dette, maasse isølge et slyt Indfald, maasse ogsaa af mindre tilgivelige